

gen Mistvial om Kommunernes Humanitet, som jo er betonet meget stærkt af det ærede Medlem, jeg nu nærmest ser paa (Rasmussen), saa vil jeg sige, at det ikke er længere siden end igaar, at der forelaa mig en Sag, hvor et Sogneraad havde indfilleet til Skoledirektionen at faae en Mand beskikket som Lærer for Sognets Ungdom, der havde været dømt og straffet med et Aars Forbedringshusarbejde, fordi han havde gjort sig skyldig i Falck og Bedrageri, og som vel at mærke tillige fik Fattigunderstøttelse. Naar saadanne Exempler endnu kunne paavises, saa siger jeg, man tale ikke om de kommunale Bestyrersers Humanitet, thi den betyder ikke grumme meget. Jeg siger altsaa, jeg kan finde mig i Opholdskommunen som Forsørgelsessted, men jeg maa forlange, at Opholdet er fastsat gjennem en længere Aarrække end 5 Aar, og naar nu det ærede Medlem for 9de Kredts (Estrup), har gjort gjældende, at Humaniteten, den være nu stor eller lille, ikke skulde have større Betydning lige overfor en Mand, der har været et Sted i 10 Aar, end lige overfor en Mand, der kun har været der i 5 Aar, saa er jeg ikke i Stand til at kunne tro saa Lidet paa Menneskene, at jeg dog ikke skulde mene, at man, naar en Mand gjennem en længere Række af Aar har været bosat i en Kommune og har ernæret sig ordentlig der uden Hjælp, da ikke skulde — lad det være Humanitet, lad det være, fordi man frygter den offentlige Dom — være mere varsom med at jage en saadan Mand bort, end man vilde være lige overfor den, der kun har opholdt sig der i 5 Aar og maatte med ikke saa faa Afbrydelser i Opholdet. Vil man altsaa have Opholdskommunen til at være den, der skal bære Forsørgelsespligten, da siger jeg, saa maa de vælge et længere Tidrum end 5 Aar, og naar det samme ærede Medlem, jeg sidst har nævnt, har sagt, at dette, at man i 1839 forandrede 3 Aar til 5 Aar, netop beviser, at det vilde være affværet det Selvsamme, om man nu forandrede 5 Aar til 10 Aar, saa tror jeg ikke, at denne Slutning er fuldkommen holdbar, netop fordi der, som sagt, i et længere Tidrum gjør sig Virkninger gjældende, som ikke faae Tid til at gjøre sig gjældende ligeoverfor de 5 Aar. — Jeg deler de Betænkeligheder, der ere fremkomne fra den ærede 2den Landssthingsmand for 5te Kreds (Nyenhøll) med Hensyn til den Forandring, der er foreslaaet af det ærede Udvalg, at sætte fast Understøttelse i Stedet for Refusion. Jeg erkjender den gode Hensigt, at det er for at forhindre de mange Tifferier, som vi nu engang ere komne ind paa at kalde dem, men jeg kan ikke værge mig imod den Formodning, at man aabner en ligesaa aaben Mark for Tifferier, om end maatte af en anden Slags, for at sørge for, at den ydede Understøttelse ikke bliver en fast Understøttelse. Naar det samme ærede Medlem, som jeg før næviede (Estrup), har sagt, at man dog vilde nøies med Begrebet „fast Understøttelse“ i § 52 og næsten

har bebreidet ærede Medlemmer, at de ikke havde stillet Forslag til at faae det rettet, saa forekommer det mig ikke at være ganske berettiget, saa meget mere som man kan holde sig fuldstændig overbevist om, at Spørgsmaalet om fast Fattigunderstøttelse ikke kan defineres paa nogen skarpe eller korrekttere Maade, end det er sket af det ærede Udvalg. Jeg tror, at selv om man ikke maatte have følt Umuligheden af at gjøre det, saa vil man i det ærede Udvalgs hele Behandling af dette Lovforslag have fundet en meget stærk Bestyrkelse for den Formening, at naar Udvalget ikke kan finde en Definition, saa vil det i alt Fald ikke være overmaade let at finde en saadan. Men fordi der er noget Bagt i Begrebet, som man kan finde sig i, naar Talen bliver om Hjemsendelse, deraf følger ikke, at man kan bruge det samme vage Begreb, naar Talen bliver om Enhvervelse af Forsørgelsesret. Den væsentlige Grund, hvorfor jeg ikke kan slutte mig til Forslaget under Nr. 8, er, fordi det er et Underændringsforslag til Forslaget under Nr. 7; men idet jeg for mit Vedkommende skal erklære, at jeg ikke kan modtage noget af disse Forslag, vil jeg anmode det ærede Thing om at blive staaende ved den Regel, som for Tiden findes i Lovforslaget. At der kan være Ufuldkommenheder ved det, saaledes som det staa, tør jeg ikke benegte, men det tror jeg, at man vil kunne paavise ved et hvilket som helst Forslag, som i den Henseende maatte fremkomme. — Hvad det af Udvalget under Nr. 9 stillede Forslag angaar, anser jeg det væsentlig for en Redaktionsændring og Tydeliggjørelse. Det Samme er Tilfældet med Hensyn til Forslaget under Nr. 10, og hvad Forslaget under Nr. 11 angaar, da finder jeg ikke, at „fast Fattigunderstøttelse“ paa dette Sted har ganske samme Betydning, som det har i Ændringsforslaget under Nr. 7. Der er nemlig ikke den Fristelse, som er tilstede ved Forholdet i Forslaget Nr. 7, og jeg vil altsaa ikke i og for sig have Noget at erindre imod, at dette Forslag under Nr. 11 vedtages.

Jeg kommer nu til § 25, hvortil jeg havde tilladt mig at stille et Forslag, som jeg allerede anoncerede ved Sagens 2den Behandling, og hvortil Udvalget har stillet et Underændringsforslag. Jeg har nu taget mit Forslag tilbage, fordi jeg fandt det, jeg ønskede vedtaget, udtalt i det af Udvalget til Paragrafen stillede Forslag, der ogsaa indbefatter den Tanke, som ligger i det nævnte Underændringsforslag af Udvalget. Naar jeg til Forslaget har stillet et Underændringsforslag, da er det, fordi jeg ikke kan anse det for rigtigt at føre de Bestemmelser, der indeholdes i det sidste Stykke af Udvalgets Forslag, ind i Loven. Jeg kan ikke engang være enig med den ærede Ordsvører i, at det første Stykke, som altsaa svarer til det af mig oprindeligt stillede Ændringsforslag, i sig selv kan siges at komme i nogen Strid med de i det andet Stykke af Forslaget omhandlede Bestemmel-